

DAGOLL
DAGOM

L'ALEGRIA
QUE PASSA

SANTIAGO RUSIÑOL MARC ROSICH ANDREU GALLÉN ARIADNA PEYA

—

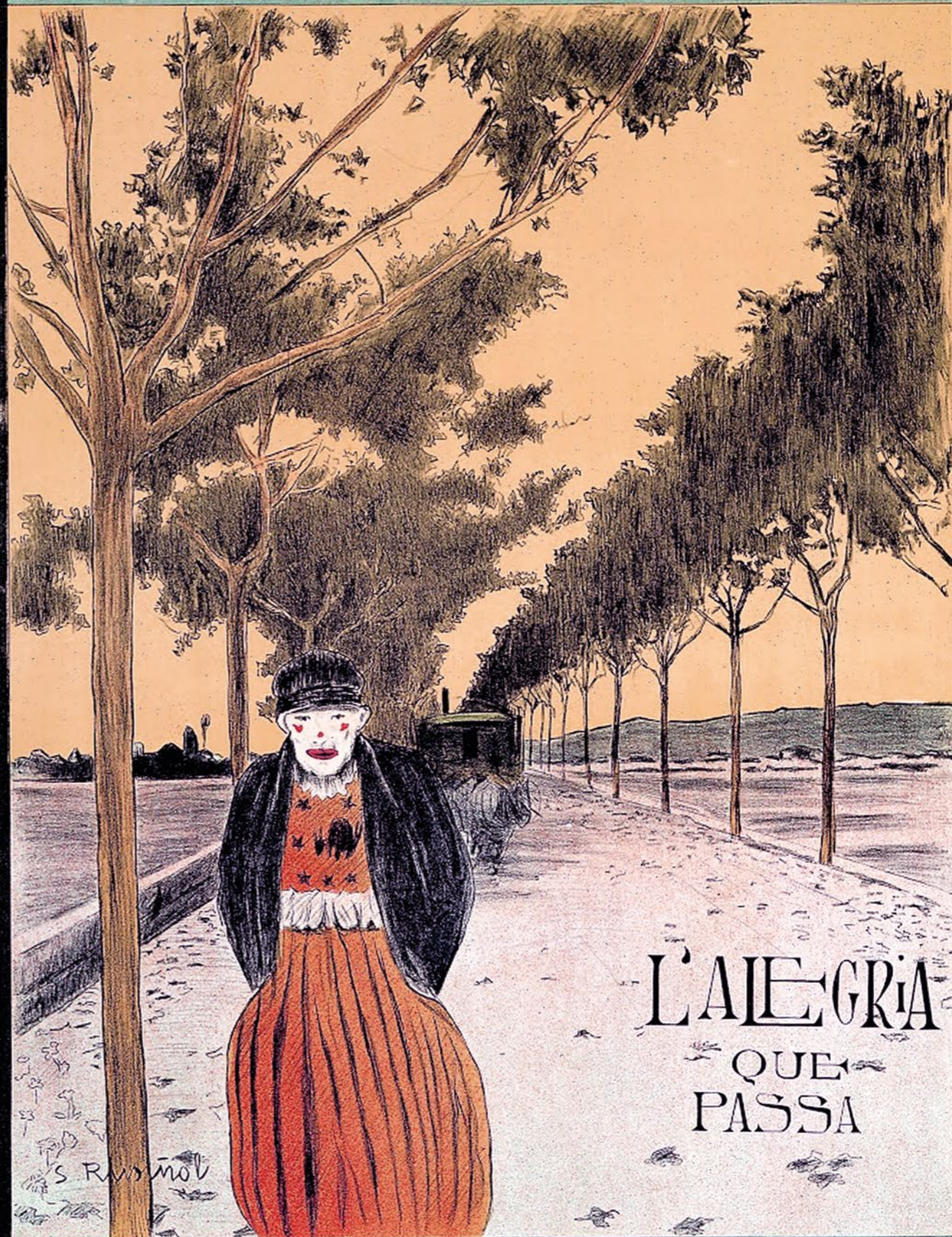
**"SI FAS
LA MALETA
FES QUE SIGUI
LLEUGERA.**

*Que res
no t'aturi,
si vols volar
ben lluny.*

*És més
important
el que deixes
enrere. Molt
més important
que tot el que
t'endús."*

—

SANTIAGO RUSIÑOL

**L'ALEGRIA
QUE
PASSA**

MÚSICA D'ENRIC MORERA

La vocació de **Dagoll Dagom** ha estat sempre la creació de musicals d'autoria catalana i un cop més, aposta per adaptar un dels grans clàssics del nostre univers teatral, *L'alegria que passa*, de Santiago Rusiñol

L'alegria que passa, estrenada al Teatre Romea l'any 1898 va ser un referent per a moltes companyies del territori, esdevenint un dels espectacles més representats de l'època. Aquesta peça curta fa molts anys que no es representa als escenaris professionals per la seva brevetat. Però això mateix la converteix en un punt de partida extraordinari per la creació d'un musical on la música, la dansa i el text ens endinsin emocionalment a l'obra de Santiago Rusiñol.

La idea és concebre un espectacle crític, però al mateix temps, d'una gran bellesa poètica. Ja en el moment de la seva estrena, com a primera peça del Teatre Líric que Santiago Rusiñol pretenia fundar, va ser un gran èxit triomfant a diferents llocs del món.

L'alegria que passa és un conte d'arrels clàssiques però d'empremta contemporània pel seu gran paral·lelisme envers la relació de l'artista amb la societat. El món artístic, com en altres moments claus de la història, ha sigut un dels principals perjudicats per la crisi sanitària. Pensem que és necessari parlar del valor indispensable de la cultura, declarada com a bé essencial. **Parlar del compromís de la societat amb l'artista. Però també del compromís de l'artista amb la societat.**

L'ALEGRIA QUE PASSA

SINOPSI

Un poble gris, monòton i industrial, veu trencada la seva rutina laborable amb l'arribada d'un gran espectacle musical. La companyia d'artistes, liderada per l'ambigu Clown, ha sigut contractada per l'Alcalde del poble, i director de l'única fàbrica en tota la població, amb la promesa de fer-los arribar l'alegria i així oblidar la vida grisa que porten.

El Joan, el fill de l'Alcalde, abocat a una vida avorrida i correcta al costat de la Lina, la seva nòvia de sempre, es queda meravellat pel

carisma salvatge de l'estrella de la companyia, la cantant Zaira. Sobretot li impressiona la manera amb què respira llibertat per tots els porus. Li recorda l'any en què ell havia escapat lluny del poble, amb el somni de convertir-se en artista. La cantant, però, està farta d'aquesta aparent llibertat, cada dia despertant en una ciutat diferent i sense tenir lligams estables. Però sobretot, se sent perduda i atrapada per la relació tòxica i d'abús que manté amb la seva parella actual, el Puck, l'home que la va descobrir i que un dia la va convertir en estrella.

Així el Joan i la Zaira emmirallen els seus desitjos l'un en l'altre. Els contraris s'atrauen: la Zaira anhela la vida estable i solucionada del Joan, i al seu torn, la cantant desperta en ell les ganes de volar que un cop el van portar a buscar una vida bohèmia lluny del poble. La Lina, per la seva banda, en descobrir la passió sobtada entre el Joan i la Zaira, veu trontollar la vida de seguretat que tant valorava i decideix que ha arribat el moment de deixar de ser la nena correcta que tothom espera d'ella. Al mateix temps, el Puck no deixarà que li arrabassin la Zaira tan fàcilment i, per impedir-ho, està

disposat a tot, fins i tot a fer servir la violència. Així, mentre la representació de la nit es prepara, el Clown i l'Alcalde veuen les conseqüències que ha portat que els seus dos mons es barregin. I l'Alcalde comença a veure que no ha estat una bona idea portar el Clown i els seus artistes al poble gris, perquè, entre els seus ciutadans, però sobretot en el seu hereu i la seva xicota, s'han despertat coses que potser estaven millor adormides.

—
“LA VIDA ET
PASSA PEL
DAVANT
PERÒ IGUAL
QUE PASSA,
JA S’ESCAPA.

*Per molt que
allarguis fort
les mans, igual
que el fum el
dia escampa”*

—

LA DRAMATÚRGIA

ANNA ROSA CISQUELLA
ANDREU GALLÉN
ARIADNA PEYA
MARC ROSICH

Quan Rusiñol escriu *L'alegria que passa encara és un bohemí utòpic que somia en crear l'obra d'art total, on totes les disciplines hi tenen cabuda. I és en aquest sentit que Rusiñol qualifica la peça com a quadre líric, una peça on es donen la mà el teatre de text amb la cançó i la dansa.*

Seguint aquesta lògica, Dagoll Dagom recupera l'esperit i part de l'equip de l'espectacle *Maremar* i s'inspira en aquesta obra reconvertint-la en una peça musical, on totes aquestes disciplines conviuran de manera harmònica. Les paraules de Rusiñol passades pel sedàs del llibret de **Marc Rosich** amb la música original d'**Andreu Gallén** i la coreografia d'**Ariadna Peya**.

La intenció de la nostra dramatúrgia ha sigut extreure'n els fragments culminants i els diàlegs més reeixits, per després combinar-los amb personatges i temes manlevats d'altres obres de l'autor. De peces com ara el drama *Ocells de pas*, els himnes poètics de *Les oracions* o la prosa d'*Ocells de fang*, textos que tenen força vasos comunicants amb l'obra que dona títol al muntatge.

Seguint aquesta estratègia, s'ha volgut crear un conte contemporani, en què sense deixar d'homenatjar el món imaginat per Rusiñol, s'ha pretès dotar de modernitat els viatges dels personatges. Però sobretot, s'ha volgut crear un artefacte ple de màgia escènica, on la pista grisa del poliesportiu on actua la companyia d'artistes és un punt de partida per somiar, un espai de joc on tot és possible.

EL TEXT I LA DIRECCIÓ

MARC
ROSICH

El principal gran repte de la present producció, pel que fa a l'escriptura del llibret i la direcció d'escena, rau en el fet que, per a explicar els dos mons contraposats del poble gris i la companyia d'artistes en gira, comptem amb només nou intèrprets. Des de bon principi, vam tenir clar que tots nou havien d'interpretar al mateix temps els habitants del poble gris i els membres de la companyia, i que l'enginy de la posada en escena era trobar la convenció que expliqués les anades i vingudes entre un món i l'altre. Al final, s'ha trobat una fórmula de transformacions en directe, de manera que amb senzills canvis, l'espectador pugui entendre les dues meitats que interpreta cada actor. Com a frontissa d'aquests dos mons i puntal d'aquesta idea dramaturgic, tenim els papers antagonics del Clown i l'Alcalde, interpretats per la mateixa actriu, dos personatges que malgrat que sembli que no es poden trobar, al final s'encararan l'un a l'altre.

Pel que fa al llenguatge de la peça, la feina que s'ha fet ha sigut buscar un punt mig en què tradició i contemporaneïtat es donessin la mà. Així, d'una banda s'ha intentant conservar el màxim de rèpliques dels originals de Rusiñol amb què hem treballat, tot aprofitant les parts de text que semblaven menys anacròniques per a la nova reescriptura dels personatges. I, d'altra banda, en les parts que han sigut escrites de bell nou, també s'ha cercat que el model de llengua estigui en el punt just de contemporaneïtat, perquè les noves rèpliques pogessin conviure amb

naturalitat amb les frases manllevades directament de Rusiñol. Aquesta convenció lingüística, a mig camí entre aquests dos pols, s'ajusta a la perfecció a la nostra intenció de dotar la peça d'un to abstracte de conte contemporani.

Al capdavant, per a la posada en escena, ens trobem també amb un altre gran repte: el de trobar l'equilibri entre les diferents arts combinades a l'espectacle, de manera que les escenes parlades, la part musical i els moments coreogràfics formin part d'un tot orgànic i indissociable, que llisqui d'un món a un altre sense que hi vegem les costures.

En aquesta comesa, estic feliç de poder comptar amb un equip còmplice. D'una banda, una companyia de nou intèrprets de gran versatilitat: actors que saben cantar i ballar, cantants que saben ballar i actuar, ballarins que no tenen por dels reptes. I d'altra banda, uns creatius plens de solucions imaginatives: Albert Pascual, que signa l'escenografia i el vestuari, David Bofarull, que s'encarrega del disseny de llums i Jordi Ballbé de l'espai sonor. Un equip artístic a punt perquè, a partir de l'anècdota breu de l'original de Rusiñol, puguem oferir un fris poètic en homenatge als desitjos que a tots ens encenen i ens cremen ben endins i que, malgrat que a vegades sembla que passin de llarg, són indispensables per a l'evolució i el progrés.

MARC ROSICH

Dramaturg i director d'escena, llicenciat en periodisme i en traducció, forma part de l'equip directiu d'Òpera de Butxaca i Nova Creació. S'ha format en escriptura dramàtica a la Sala Beckett de Barcelona. Imparteix classes de dramaturgia a la mateixa Sala Beckett i a l'ESAD de l'Institut del Teatre.

Entre els seus muntatges musicals destaquen les dramaturgies per a la *Infanticida*, a partir de Víctor Català, amb música de Clara Peya (Premi de la Crítica al millor musical 2021) i *Limbo*, de la Cia Impuxibles, així com la direcció i dramaturgia dels espectacles *Ocaña, Reina de las Ramblas* (Premi de la Crítica al millor musical 2020), *La bruixa de la Tramuntana* amb música de Carles Pedragosa, *Renard o el llibre de les bèsties*, amb música de Clara Peya (Premi de la Crítica i Premi Butaca al millor espectacle familiar 2016) i *La dona vinguda del futur*, amb música de Guille Milkyway (Premi Butaca al millor espectacle familiar 2013).

Els seus textos teatrals i les seves adaptacions s'han pogut veure al TNC, Teatre Lliure, CDN, Sala Beckett, Tantarantana, etc. Entre els seus textos originals destaquen *Isadora a l'armari*, *Jacuzzi*, *Les nits de salustiana*, *ASAP*, *A tots els que heu vingut*, *A mí no me escribió Tennessee Williams*, *Car Wash*, *Rive Gauche*, *N&N*, *Party Line*, *Surabaya* i *Copi i Ocaña al purgatori*. Entre les adaptacions d'obra narrativa i clàssics destaquen *Pedra de tartera*, *Mequinensa*, *Mort de Dama*, *Falstaff*, *Hedda Gabler*, *Las dos bandoleras* o *Fuegos*.

Ha sigut col·laborador habitual de Calixto Bieito en la dramaturgia d'espectacles internacionals com *Leonce und Lena*, *Camino Real*, *El gran teatro del Mundo*, *Voices*, *Don Carlos* o *Tirant lo Blanc*.

En el camp de l'òpera contemporània, ha estrenat, entre altres, *Diàlegs de Tirant e Carmesina* amb música de Joan Magrané, i les òperes *Andròmeda encadenada*, *Java Suite*, *Lord Byron* i *La Cuzzoni*, totes quatre amb música d'Agustí Charles.

LA MÚSICA

La música té un paper clau, ja que és un element constant durant tota l'obra. És el ritme vertebrador de l'espectacle. Es tracta d'un espectacle amb grans cançons, de sonoritat moderna, en la línia dels musicals de nova creació d'aquestes últimes dues dècades. I també amb molta música que acompanya, a mode de banda sonora, la funció.

Un dels trets fonamentals i distintius d'aquesta obra és que la música és interpretada en directe per la nostra pròpia companyia d'actors i actrius. S'ha fet un procés de càsting on hem buscat actors

que cantin i ballin, i que també toquin instruments, buscant un virtuosisme escènic a través de la multidisciplinarietat.

Aprofitant la contraposició dels dos mons que dialoguen a *L'alegria que passa*, el poble i els artistes, tenim dues grans textures musicals molt contrastades. El món del poble tindrà una sonoritat més electrònica, més sintètica. El món dels artistes, en canvi, té una sonoritat més acústica, més viva, més brillant.

ANDREU GALLÉN

ANDREU GALLÉN

Pianista, director musical i compositor. Estudia el grau superior de música a l'Esmuc (Escola Superior de Música de Catalunya). Posteriorment realitza estudis de postgrau a la Universidad de Alcalá de Henares i al Koninklijk Conservatorium de Brussel·les. També s'ha format en estudis de cant i direcció d'orquestra. Recentment ha cursat un Màster de Composició de BSO i mitjans audiovisuals a l'Esmuc.

Inicia la seva carrera professional en la música clàssica. Des de l'any 2011 desenvolupa una intensa carrera com a pianista i director musical en el món del teatre.

Els espectacles musicals en què ha participat com a pianista o director musical són: *Cantando bajo la lluvia*, *El Màgic d'Oz*, *Daughters of Bilitis*, *La Jaula de las Locas*, *Cabaret*, *Renard o el llibre de les bèsties*, *Requiem for Evita*, *Scaramouche*, *73 raons per deixar-te*, *Mar i cel*, *Romance de curro el palmo*, *Liceistes i cruzados*, *T'estimo, ets perfecte, ja et canviaré*, *Taxi... al TNC!* i *La Vampira del Raval*.

Ha treballat també a les òperes *Après moi, le déluge*, *L'eclipsi* i *WOW!*, i ha fet l'espectacle *La Cuina de Rossini* del Petit Liceu. Amb Dagoll Dagom, recentment ha estat director musical, compositor i arranjador dels espectacles *Maremar* i *T'estimo si he begut*. Properament estrenarà l'òpera *Nala* al Gran Teatre del Liceu, dins del cicle Òh!pera, microòperes de nova creació.

EL MOVIMENT

La proposta de moviment conté la part més coreogràfica de números musicals però també el moviment escènic. El moviment de l'espectacle passa pel ventall més realista fins a la dansa més abstracta. Treballem a partir dels dos mons, que representen dos universos i dues textures completament diferents. El poble gris es construeix a partir de la coralitat i els bucles, amb imatges que evoquen la rutina, el ramat i l'estancament. Basant-se en el treball en cadena, a la fàbrica o al camp, com a eixos per imaginar el moviment. D'altra banda, el món dels artistes es concep com a un món trepidant, intens, emocionant, ple de riqueses i individualitats que reforça la personalitat de cada intèrpret i que ens connecta amb la il·lusió i amb els instints més primaris. Un món ha de treballar en contraposició a l'altre, reforçant-se i potenciant-se entre si, creant una simbiosi de textures.

Els ocells estaran molt presents en tota la creació de la peça, i són transversals en els dos mons "ocells de pas" i "ocells de fang" quan volem parlar dels somnis, de l'admiració i de la llibertat, però també de la gàbia i el niu.

Comptem amb un repartiment molt divers en l'àmbit de moviment que ens dona moltíssimes possibilitats a l'hora de crear, podem treballar el cos des dels llenguatges de l'acrobàcia el *breakdance*, el hip-hop, la dansa contemporània i el teatre físic.

ARIADNA PEYA

ARIADNA PEYA

Formada en dansa a Barcelona, ha realitzat cursos a Nova York, Londres, Israel, Berlín, Cuba, Argentina i Bahía amb coreògrafs internacionals.

És una apassionada del moviment i la creació. Amb el temps ha desenvolupat un llenguatge propi fort, passional, curós i poètic. El seu treball està molt vinculat a la música i a la barreja de llenguatges escènics.

Porta vint anys en la docència, ha impartit cursos a Catalunya, a Madrid a Buenos Aires i a l'Havana. Directora artística i coreògrafa dels videoclips: *Niña*, *Mujer frontera*, *Calma*, *Oceanes* i *Rejo*, de Clara Peya; *Dance my baby dance de Funkystep & the Sey Sisters*, *Good Girl de Clara Gisbert* i *Canta* de Judith Nedderman. També és coreògrafa del curtmetratge d'Estrella Damm (2018) *Álex y Julia* dirigit per Dani de la Torre produït per Utopia 126.

S'encarrega del moviment escènic dels espectacles *Mares i filles*, *Homes foscos*, *Nine*, *Pluja*, *Calma!*, *Jo Vaig amb mi* i *Puertas Abiertas*. Directora coreogràfica del musical *El despertar de la Primavera* de Origen produccions i de *Maremar* de Dagoll Dagom.

Al 2011 funda la companyia Les Impuxibles amb la seva germana Clara Peya, pianista i compositora. És creadora i intèrpret de tots els seus projectes. Les seves darreres creacions són: *Suite Toc no 6*, *FAM* i *Harakiri* (estrenat la darrera temporada al TNC).

—
**"HI HA
UNA ALTRA VIDA
QUE HE TASTAT,
PERÒ NO HE FET
RES MÉS QUE
TASTAR-LA.**

*I tinc els peus
clavats al fang, però
els braços volen
fer-se ales."*

—

—
“ELS NOSTRES
SOMNIS, MILLOR
QUE SIGUIN SOMNIS.
LA VIDA ÉS CURTA
O LLARGA SEGONS
EL QUE SOMIES.

*Perseguir il·lusions
vol dir tenir-les. Si no
n'esperes res, quin
sentit té la vida”*
—

DAGOLL DAGOM

—

Dagoll Dagom, fundada l'any 1974 i dirigida per Joan Lluís Bozzo, Anna Rosa Cisqueña i Miquel Periel, és una companyia teatral amb una consolidada trajectòria artística que a finals dels anys 80 aconsegueix consolidar-se com a referent del teatre musical i assoleix la recuperació d'aquest gènere a tot l'Estat.

Amb *Antaviana* (1978 i amb una reposició l'any 1985) s'inicia el recorregut en el món del teatre musical, a partir de l'obra literària de Pere Calders, i, des d'aquell moment, es comencen a produir espectacles de creació pròpia com la *Nit de Sant Joan* (1981 i 2009), *Glups!!* (1983), *El Mikado* (1986 i 2006), *Mar i Cel* (1988, 2004 i 2014), *Flor de Nit* (1992), *Historietes* (1993), *Poe* (2002), *Cop de Rock* (2011), *La Família Irreal, el musical* (2012), *Super 3, el Musical* (2013), *Scaramouche* (2016) i *Bye Bye Monstre* (2021), el primer espectacle familiar de la companyia.

També es creen espectacles basats en altres obres com *T'odio amor meu* (1995), amb text de Dorothy Parker i música de Cole Porter, *Els Pirates* (1997), basat en el llibret de W.S. Gilbert i A. Sullivan, *Cacao* (2000), *La Perritxola* (2003) de Jacques Offenbach, *Boscós Endins* (2007), versió musical de

Sondheim & Lapine, *Aloma* (2008) a partir de l'obra de Mercè Rodoreda i *Maremar* (2018) basat en Pèricles de W. Shakespeare i amb música i lletres inspirades en l'obra de Lluís Llach.

En els últims temps, Dagoll Dagom aposta per sumar esforços amb diferents companyies i comença una nova línia de coproduccions: *La Tendresa* (2019) d'Alfredo Sanzol, una coproducció amb T de Teatre i *T'estimo si he begut* (2020), un espectacle amb cançons a partir de relats d'Empar Moliner coproduït amb T de Teatre i La Brutal.

També són destacables les sèries d'humor per televisió: *Oh, Europa!* (1993), *Oh, Espanya!* (1996), *La Memòria dels Cargols* (1999), *Psico-Express* (2001) i *La Sagrada Família* (2009-2011).

Entre els nombrosos premis i reconeixements destaquen: Premi de la Crítica al millor espectacle musical de 1992, Premio Nacional de las Artes Escénicas de 1994, Premi d'Honor de la Fundació Jaume I de 1995, Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya 1996 i Premios Max de la SGAE al millor espectacle musical de 1998, 2002 i 2006.

L'EQUIP ARTÍSTIC

Un espectacle de **DAGOLL DAGOM**
A partir de l'obra de **SANTIAGO RUSIÑOL**
Una idea d' **ANNA ROSA CISQUELLA**

Text i direcció d'escena **Marc Rosich**

Música i direcció musical **Andreu Gallén**

Direcció coreogràfica **Ariadna Peya**

Dramatúrgia **Anna Rosa Cisquella, Andreu Gallén,
Ariadna Peya i Marc Rosich**

Lletres **Andreu Gallén i Marc Rosich**

Escenografia i vestuari **Albert Pascual**

Caracterització **Clàudia de Anta**

Ajudantia de direcció **David Pintó**

Disseny de so **Jordi Ballbé**

Disseny d'il·luminació **David Bofarull AAI**

Cap tècnic **Titín Custey**

Disseny gràfic **Marc Sardà Martí**

Cap de producció i administració **Natàlia Obiols**

Cap de comunicació i adjunta de producció **Anna Candelas**

Auxiliar de producció **Jose Luis Segador**

Producció artística **Anna Rosa Cisquella**

LA COMPANYIA

MARIONA CASTILLO
JORDI COLL
JÚLIA GENÍS
ELOI GÓMEZ
ÀNGELS GONYALONS
POL GUIMERÀ
BASEM NAHNOUH
PAU OLIVER
DAVID PÉREZ-BAYONA

DAGOLL DAGOM

Anna Rosa Cisquella

Anna Candelas

annacandelas@dagolldagom.com

93 451 72 06

PREMSA-La Tremenda

Mireia Mora i Aloma Vilamala

aloma@latremenda.coop

COL-LABORA:

